

i alt væsentligt at være merudgifter ud over de i Thyborøn-loven vedtagne til at sikre befolkningen mod oversvømmelser under hensyn til, at der må regnes med væsentlig større stormfløde fremover, end man hidtil har gjort. Dette spørgsmål har ikke direkte indflydelse på spørgsmålet om lukket/åben kanal, idet sikringen er fornøden såvel med åben som med lukket kanal, og omkostningerne ikke er afgørende forskellige omend større ved åben end ved lukket kanal.

Udvalget har endvidere ment det nødvendigt, at der organiseres en katastrofevarsling i Thyborøn by med etablering af fornødne tilflugtsbygværker.

Med hensyn til Limfjordstangerne er det udvalgets opfattelse, at disse er sikrede mod gennembrud for en lang årrække fremover, efter at de i henhold til Thyborønprojektet udførte tilbagetrukne diger er etableret, således at der over tangerne nok kan ske overskylning, men ikke gennemstrømning.

Om beskyttelsen af landbrugsarealerne langs fjorden blev det konstateret, at der siden Thyborøn-lovens vedtagelse var sket en yderligere inddigning af de interesserede (lave) arealer langs Limfjorden, som i alt udgør 30.000 ha, og hvoraf nu ca. $\frac{2}{3}$ (i 1946 ca. 50 pct.) er beliggende bag diger eller dæmninger. De tilbageværende uinddagede Limfjordsenge er lange, smalle arealer, hvor en digebeskyttelse ville være ganske urentabel, og udvalget har derfor ikke stillet forslag om en sådan inddigning. Udvalget har overvejet om andre muligheder kunne bringes i anvendelse og en eventuel lukning med dæmning ved Sallingsund har været drøftet, men har ikke kunnet anbefales under hensyn til konsekvenserne for fiskeriet og de vest for den projekterede dæmning beliggende landbrugsarealer. Udvalget har ud over de foran angivne opgaver, som var de ved udvalgsarbejdet foreskrevne, foretaget en undersøgelse af landbrugets interesser i, at Thyborøn-loven gennemføres, samt fiskeriets og skibsfartens interesser i, at loven ikke gennemføres.

Under udvalgsarbejdet blev der rejst kritik af Thyborønkommissionens vurdering af landbrugsarealerne omkring Limfjorden, og en foretagen undersøgelse har da også godtgjort, at denne interesse i det tidligere kommissionsarbejde var blevet stærkt undervurderet.

Thyborønslusens gennemførelse er som angivet anslået at ville koste 140 mill. kr. for de resterende arbejders vedkommende. Gennemførte man loven, ville der i henhold til udvalgsundersøgelsen for det første i form af digets tilbageerykning i langsommere tempo spares et beløb på ca. 15 mill. kr. Hertil

kommer, at en lukning ville give landbruget en kapitaliseret gevinst, som er anslået til ca. 90 mill. kr. Derimod ville lukningen betyde et kapitaliseret tab for fiskeriet på 45 mill. kr.

Et flertal i udvalget, bestående af 7 medlemmer, har indstillet til ministeren, at Thyborøn-loven ophæves, at de fornødne foranstaltninger til sikring af befolkningen i Thyborøn gennemføres, at vandbygningsvæsenet holder den fortsatte udvikling under observation og viderefører de fornødne sikringsarbejder, samt på længere sigt fortsætter allerede påbegyndte overvejelser for i givet fald at kunne anvise løsning af Thyborønsspørgsmålet i overensstemmelse med 1946-lovens principper gennem andre og billigere tekniske løsninger.

Dette flertal er af den opfattelse, at den katastrofeteori, der dannede forudsætningen for Thyborøn-loven må forlades og, at det ikke skønnes nødvendigt at foretage lukning inden for de kommende 30-50 år. Flertallet har herudover lagt vægt på den betydelige samfundsøkonomiske gevinst, der opnås ved at undlade lukning.

Et medlem slutter sig til flertallet dog således, at han ikke finder basis for at ophæve loven af 1946.

Et mindretal, bestående af 4 medlemmer, finder ikke, at det er lykkedes udvalget at finde en økonomisk forsvarlig løsning på Thyborønproblemet, idet der ingen sikring har kunnet anvises for de lave landbrugsarealer i Vestlimfjorden og idet, det må påregnes, at den sikkerhed, der ydes Thyborøn by med åben kanal, i det lange løb vil være væsentlig ringere, end hvis kanalen lukkes.

Forudsætningen for Thyborøn-lovens gennemførelse er efter mindretallets opfattelse stadig til stede omend måske knap i en så høj grad som oprindelig antaget, og det anbefales derfor, at man for at bremse tilbageerykningen af kysten i Thyborøn by og for at skabe ro i fjorden fastholder beslutningen om snarest muligt at lukke Thyborøn kanal med en dæmning med sluser, idet planerne for de ikke udførte dele af Thyborønprojektet ændres således, at man opnår den billigste og mest hensigtsmæssige løsning, som opfylder de med Thyborøn-loven af 1946 tilsigtede formål.

Efter afgivelse af udvalgsbetænkning og dennes behandling i ministeriet for offentlige arbejder er regeringen af den opfattelse, at Thyborøn-loven må ophæves, idet dens egentlige lovgrundlag var den katastrofepregete situation, der efter Thyborønkommissionens opfattelse var til stede ved kanalen og Limfjordstangerne, og som efter de nu stedfundne tekniske overvejelser må forkastes.